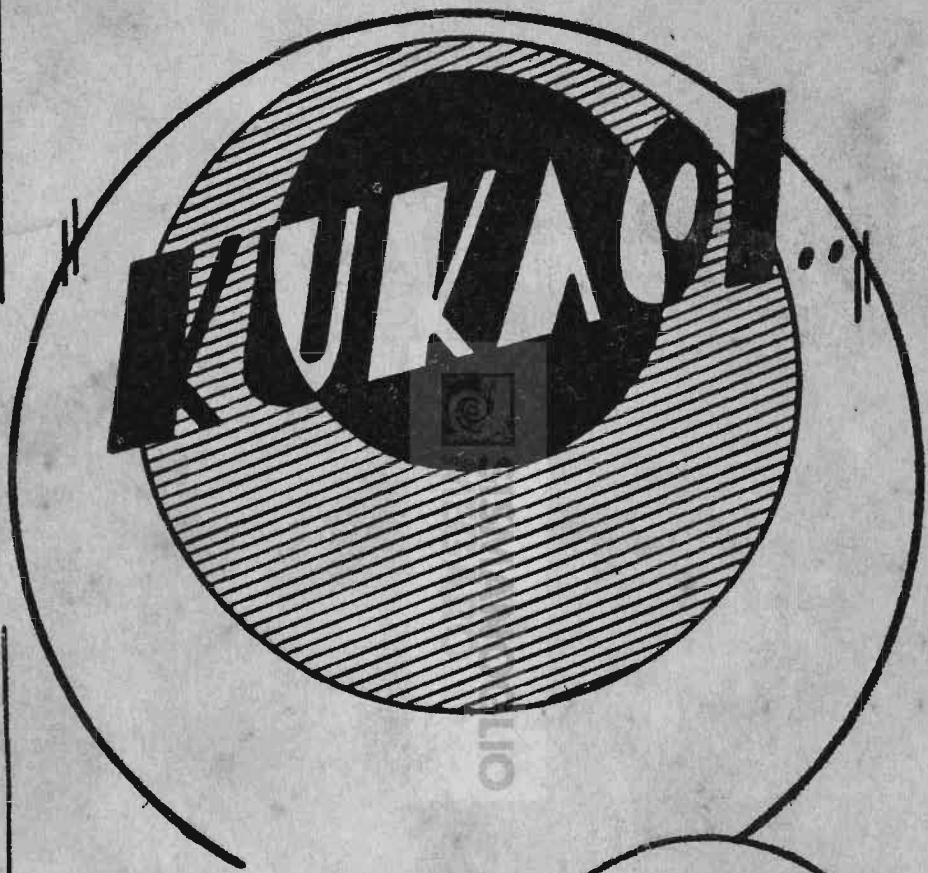

4284

ΓΕΩΡ. Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Handwritten signature or mark

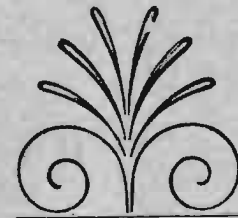
ΓΙΩΡ. Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΥΚΛΟΙ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Με Πρόλογο

Θ. Κ. Μ.

ΙΣΤΑΝΠΟΥΛ

—
1941

ΚΙΚΛΙ—Kefalidi Basımevi

ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΙΟ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Ἀγαπητέ,

Όταν μ' ἐκάλεσες νὰ σοῦ γράψω τὸν πρόλογον τῆς πρώτης συλλογῆς ποιημάτων καὶ πεζῶν μὲ τὴν ὁποίαν θὰ ἐμφανισθῆς εἰς τὸ κοινόν μας, δὲν ξεύρω πῶς, θυμήθηκα τὸν ῥόλον ποὺ διεδραμάτιζεν ἡ κολόκαρδη θεία τῆς παληᾶς καλῆς ἐποχῆς ὅταν ἐπρόκειτο νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν κοσμικότητα γιὰ πρώτη φορὰ νεόβγαλτη ἀνεψιοῦλα.

Τὴν ἔπαιρνε ἰδιαίτερος, ἀπεκάλυπτε στήν ψυχὴ της μερικὰ μυστικά, ἰδιοτροπίες, ἐλαττώματα, ἀπαιτήσεις καὶ προτιμήσεις τῆς Κοινωνίας, ἔδινε μερικὲς συμβουλές γιὰ τὴν ἐμφάνισι καὶ τὴν συμπεριφορὰ της, ἐξ ἄλλου προετοίμαζε τὸν κόσμον της γιὰ μιὰν ἐπιεικῆ κρίσι, χρωματίζοντας μὲ συμπάθεια τὰ προσόντα καὶ μειώνοντας, ὅσο μπορούσε, τὰ

Ἡ σύνθεσις τοῦ ἐξωφύλλου
ὀφείλεται εἰς τὸν
ΝΙΚΟ Α. ΣΚΑΡΙΜΒΑ

ελαττώματα, ὅσα τοῦλάχιστον ἡ ἀγάπη της τὴν ἄφινε νὰ βλέπη.

Ἔτσι ἐπίστευεν ἡ καλόκαρδη θεία ὅτι εἶχε κάμει τὸ καθήκον της καί, ἱκανοποιημένη, αὐτάρεσκη, ὠπλίζετο μὲ τὰ φῶς ἃ μαῖν της καὶ εἰσέδουε στὸν κόσμον μὲ τὴν νεαρὰ ἀκόλουθό της.

Αὐτὰ ἐγίνοντο στὸν παλιὸν καλὸν καιρὸν καὶ ἡ πρόσκλησις ποῦ μοῦ κάμνεις μὲ προτρέπει νὰ τὰ ἐπαναλάβω.

Μά, ἐν τῷ μεταξύ, ἐπέρασαν οἱ καιροί, τὰ συστήματα ἄλλαξαν ἡ Κοινωνία δὲν ἔχει πειὰ ἀνάγκην ἀπὸ τὰς ἐπιεικεῖς συστάσεις τῆς θείας, οὔτε οἱ ἀνεπιές ἀπὸ τὰς ὑποδείξεις της, τὰ νηῶτα ὁμοῦν ἀκάθεκτα, ἀσυγκράτητα γιὰ νὰ καταλάβουν τὴν θέσι ποῦ πιστεύουν πῶς τοὺς ἀνήκει καὶ ἐπιτυγχάνουν περισσότερο μὲ τὴν τόλμη τους παρ' ὅτι μὲ τὰ προτερήματά των.

Σὺ ὅμως προτιμᾷς τὰ παλαιὰ συστήματα, τὰ ὁποῖα καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ νοσταλγικὰ καὶ ἰδοὺ με μὲ τὸν ρόλον τῆς καλόκαρδης θείας.

Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἀπευθύνομαι στὴν Κοινωνία γιὰ νὰ τῆς εἰπῶ :

— Ἴδου ἓνας ἀκόμη νέος ποῦ θέλει κάτι νὰ σοῦ εἰπῇ, κάτι νὰ σοῦ τραγουδήσῃ, κάτι νὰ σοῦ μεταδώσῃ ἀπὸ τὰς σκέψεις του ποῦ μόλις σχηματίζονται, ἀπὸ τὰ συναισθήματα ποῦ μόλις ἐκκολάπτονται, ἀπὸ τῆς ἀνησυχίας ποῦ κυριεύουν ἀπαιτητικὰ τὸ ἀπροσανατόλιστο πνεῦμά του. Ἄν εὐρηγῇ ὅτι δὲν ἔχουν ὅλα αὐτὰ τὴν τελειότητα καὶ τὴν ἀριότητα

τήτα τῆς διατυπώσεως, μὴ ξεχνᾷς ὅμως ὅτι τίποτε εἰς τὴν φύσιν δὲν γεννιέται ἄριον, ἀλλὰ ἐμφανίζεται ἄμορφον μὲ ἀπλᾶς μόνον ὑποσχέσεις. Ὁ καλλίτερος δρόμος γιὰ νὰ φθάσῃ κάτι στὴν τελειότητα εἶναι ἡ ἐξέλιξις. Καμμία γερὴ μεγαλοφυΐα δὲν ἔφθασε μὲ πηδήματα, μόνον ἡ Ἀθηνᾶ ἐξήλθε πάνοπλη ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ Διός, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ἄνθρωπος. Ἐξ ἄλλου ἂν ἀρνήσαι τὴν τελειότητα, δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται ν' ἀρνηθῆς τὴν ὑπαρξιν ἰδανικῶν εἰς τὸν νέον αὐτὸν ποῦ σοῦ ἐμφανίζεται σήμερον. Θὰ τὰ φθάσῃ τὰ ἰδανικὰ ἐκεῖνα ; Δὲν γνωρίζω, μὰ σὺ πρέπει νὰ ξεύρης, πρέπει νὰ πιστεύῃς ὅτι κατὰ μέγα μέρος ἡ ἐπιτυχία ποῦ οἱ νέοι ἀναζητοῦν στὴν πνευματικὴ τους δρᾶσι ὀφείλεται σὲ σὲ καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ θὰ δείξης, ἀπὸ τὴν παρακολούθησι μὲ τὴν ὁποῖαν θὰ τοὺς τιμήσῃς, μὲ τὴν ἐπιεικῆ καὶ ἀπροκατάληπτη κρίσι σου. Μὴ κάμῃς μιὰν ἀκόμη φορὰν τὴν ἀδικία ποῦ διέπραξες ἐπανειλημμένως ἄλλοτε ὅταν ἐπότιζες μὲ κώνειον ἓνα φιλόσοφο τῶν αἰῶνων καὶ ὅταν ἀπεδοκίμαζες μουσικὰ ἔργα ποῦ ἐπεβλήθησαν κατόπιν, παρὰ τὴν θέλησί σου. Αὐτὸ ἄς σὲ διδάξῃ ὅτι πορεῖς ὡς σύνολον νὰ προβάλλῃς ἐμπόδια στὴν ἐξέλιξι τῆς μεγαλοφυΐας, μὰ ὅτι τὰ ἐμπόδιά σου αὐτὰ δὲν εἶναι ἀνυπέρβλητα γιὰ τοὺς δυνατούς. Ἀφοῦ λοιπὸν ἀποδεικνύονται ἀδύναμα, μὴ τὰ στήνῃς, δείξε τοῦλάχιστον ὅτι εἶσαι καλὴ πρὸς τοὺς νέους ποῦ δὲν σοῦ ζητοῦν παρὰ μιὰ μικρὴ γωνία γιὰ νὰ ἐκδηλωθοῦν καὶ γιὰ νὰ δράσουν.

Αὐτὰ θὰ ἔλεγα στὴν Κοινωνίαν ὅχι μὲ πολλὰς ἐλπίδες

πὼς θὰ μὲ ἀκούσῃ καὶ θὰ συμμορφωθῇ. Καὶ τώρα στρέφομαι πρὸς σὲ μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι θὰ μὲ προσέξῃς καλλιτέρα.

— Βρίσκω, ἀγαπητέ μου, πολλὴν εὐγένεια σὴν προσπάθειά σου καὶ στάς ἐπιδιώξεις σου. Σὲ ἐποχὴ πού ὁ κόσμος ὅλος εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ μίσους, σ' ἐποχὴ πού ὁ οὐρανὸς γύρω μας εἶναι θολός, βουρκαμένος, πού κυριαρχεῖ ἡ ἀγρία συναυλία τῶν βομβῶν καὶ τῶν ὀβίδων, σὺ εὐρίσκεις τὴν τόλμην μιᾶς δημιουργίας πνευματικῆς, μὲ βάσιν τῆς τὴν ἀγάπην, σχίζεις τὰ πυκνὰ σύννεφα μὲ μιὰν φωτεινὴν δέσμη ἀκτίνων τοῦ ἡλίου σου καὶ προσπαθεῖς ν' ἀντιτάξῃς μιὰν ἄλλην νοσταλγικὴν ἁρμονίαν. Σοῦ σφίγγω τὸ χέρι ὀλόθερμα γι' αὐτό.

Δὲν κρίνω τὸ ἔργον σου. Θὰ ἦτο ἄδικη κάθε κρίσις, διότι ἡ κρίσις πρέπει νὰ ἀπευθύνεται πρὸς τὸ συντελεσμένον καὶ ὄχι πρὸς τὴν δημιουργίαν, ἡ ὁποία δὲν ἐσημαίωσεν ὡς τώρα οὔτε τὸν πρῶτον σταθμὸν τῆς. Ἔχεις ἀκόμη τὰ μειονεκτήματα τῆς ἐξελισσομένης διαμορφώσεως, αὐτὰ θὰ λιγοστεύουν μὲ τὸν καιρὸν. Ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο μεγάλη ἐργασία, μελέτη πολλή, αὐτοέρευνα βαθειά καὶ εἰλικρινής, θέλησις ἀδάμαστη. Ἀλλὰ πρόσεξε μὴ φθᾶσῃς στὰ ἄκρα· ἡ μελέτη δὲν πρέπει νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν κατάργησιν τῆς ἀτομικότητος, ἡ θέλησις νὰ μὴν ἐξελιχθῇ σὲ ἐγωπάθεια καὶ ἡ αὐτοέρευνα σὲ κατάργησιν τῆς ἐμπιστοσύνης πρὸς τὸν ἑαυτὸν σου.

Μὲ ἀκούεις ; Μὰ βλέπω πὼς εἶσαι ἀνήσυχος. Θέλεις νὰ τελειώνω γρήγορα τὴν μακρηγορία μου ἢ ὁποία σ' ἐμποδίζει νὰ ριφθῆς τὸ ταχύτερον στὸν στρόβιλο τοῦ πνευματικοῦ σου χοροῦ, μέσα σὲ περιβάλλον ὑλιστικῆς Κοινωνίας. Σὲ ἀφίνω λοιπὸν νὰ τὸν χαρῆς, ἀνεβάζω στὰ μάτια μου τὰ φᾶς ἁ μαιν, γιὰ νὰ παρακολουθῆσω τοὺς πρώτους στροβιλισμούς σου καὶ μὲ τὸ χαμόγελο σοῦ στέλλω τῆς καλλιτερές μου εὐχῆς γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου.

Μὲ ἀγάπην

Θ. Καβαλιέρος Μαρκουῖζος

Ἀπρίλιος 1941

ΚΥΚΛΟΙ

 SISMANOGLIO

ΑΝΕΞΗΓΗΤΟΙ ΠΟΘΟΙ

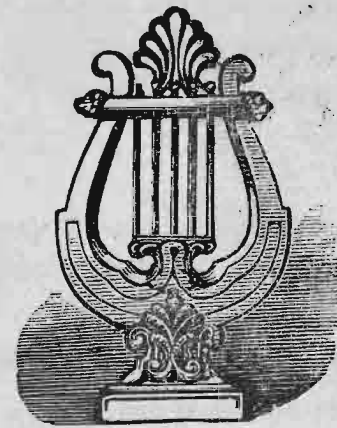
Κι' εἶμ' ἀνεξήγητος, κι' ἔχω μείνει στὸ κύκλο.
Σ' ἓνα κύκλο μικρό, ξεχασμένος στὴν ἄκρη. . .
Στὰ τραγούδια μου λέγω, νὰ ξεφύγω στὰ μάκρη,
καὶ φτερώνει ὁ νοῦς μου σ' ἓνα μέρος καὶ πάει. . .

Ἔνας κόσμος μπροστά μου, ἓνα πλῆθος μεγάλο
ἐν' ἀπέραντο μέρος μὲ τραβάει νὰ πάω.

Μὰ φοβᾶμαι καὶ πάλι μέσ' στὸ κύκλο γυρνᾶω
μέσ' στὸ κύκλον αὐτόνα ξεχασμένος σὲ μι' ἄκρη.

Ἔνα πλῆθος γυρεύω, — ἓνα Πλῆθος Μεγάλο —
ἓνα κ' ἰθάκι νάρθῃ νὰ μὲ πάρῃ καὶ νᾶβγω
ἐξ' ἀπ' τὸ κύκλον αὐτό, μακρὰ σ' ἓναν ἄλλο. . .

Καὶ μαζὶ μὲ τὸ πλῆθος νὰ χαθῶ, κι' ἔτσι νᾶμαι
ἀνεξήγητος πάντα, ξεχασμένος σὲ μι' ἄκρη
μ' ἓνα πόθο κρυφὸ — νὰ ξεφύγω στὰ μάκρη! —

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΟΥ...

Βραδιάζει. . . και τὸ μυστικό μου
δὲν τ'ῶπ' ἀκόμα σὲ κανένα.
Τ'ῶχω κρυμμένο στὴν καρδιά μου
τὸ μυστικό μου τὸ μεγάλο
δὲν τ'ῶπ' ἀκόμα σὲ κανένα. . .

Κι' ἦρθ' ἓνα βράδυ πού ἡ ψυχὴ μου
ἐνώθηκε μὲ μιὰ ψυχοῖλα,
ἔτσι φουσοῦσε σὰν και τ'ώρα
κι' ἤμουν στὴ κάμαρά μου μόνος
καὶ σὲ θυμόμουν ἀγαποῦλα. . .

Βραδιάζει. . . κι' ὅμως ἐκεῖ πέρα
κάτι τ' ἀσύλληπτο ἀπομένει. . .
Ἐγὼ κυκλώνουμαν κοντά σου
γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὸ μυστικό μου
καὶ σὺ ἔφευγες ξετρελλαμένη. . .

Βραδιάζει. . . και τὸ μυστικό μου
δὲν τ'ῶπ' ἀκόμα σὲ κανένα.
Τ'ῶχω κρυμμένο στὴν καρδιά μου,
τὸ μυστικό μου τὸ μεγάλο,
δὲν τ'ῶπ' ἀκόμα σὲ κανένα! . .

ΑΠΟΓΝΩΣΗ...

Κι' εἶχα ξεχάσει πιά νὰ τραγουδῶ
παληὰ τραγούδια κι' ὄνειρα νὰ πλάθω.
Νὰ τρέχω κάτου στὴν ἀκρογιαλιά
καὶ νὰ ζητῶ ἀπ' τὰ κύματα νὰ μάθω. . .

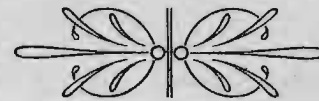
Κι' ἦρθα τὸ βράδυ ἐγὼ ἀπὸ μακριὰ
ἀπὸ μιὰ χώραν ἄγνωρη καὶ ξένη. . .
Ἦρθα καὶ βρῆκα τὴν τριανταφυλλιὰ
τοῦ κήπου μας χλωμή. . . ξερριζωμένη. . .

Κι' ἡῦρα θλιμμένα γύρω τὰ βουνὰ
καὶ τὸ καράβι ποῦξερα, σπασμένο. . .
Τὸ δέντρο τῶβρο' ἀγάπη μου ξερὸ
καὶ τὸ πουλί του τῶβρα πεθαμένο. . .

Κι' ἔτσι, μὲ λύπη τόση στὴ καρδιά
πῆρα τὸ δρόμο κάτου ποῦ τραβάει. . .

Κι' εἶπα :

—ἓνα καράβι ἄς ἦταν-ᾠϊμέ-
νὰ μ' ἔπαιρνε καὶ νᾶβγαινα στὰ χάη. . .—

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Τί κι' ἄν σὲ γυρεύω στὰ ὑψηλά ;
Τί κι' ἄν σὲ ζητῶ στὴν ὁμορφιά ;
—Ζεῖς μέσ' στὴν ἀπλότητα Ἐσύ—
κι' εἶσαι κάποιο πρόβλημα μεγάλο. . .

Κρύβεις μέσα κάποιο μυστικὸ
κι' εἶσαι σ' ἓνα κύκλο μακρονό.
Ξεκινῶ γιὰ νᾶρθῶ νὰ σὲ βρῶ
κι' ὅμως βγαίνω σ' ἓνα τόπον ἄλλο.

Κι' εἶδα ἄγὼ Φθινόπωρα πολλὰ
κι' εἶδα καλοκαίρια, κι' ὁμορφιές
—Ζεῖς μέσ' στὶς ψυχές μας— Ὡ τρανὴ—
κι' εἶσαι φανερὴ, κι' ὅμως κρυμμένη. . .

Κι' ἄδικα ζητῶ στὴν ὁμορφιά. . .
—Ζεῖς μέσ' στὴν ἀπλότητα Ἐσύ—
κι' εἶσαι σ' ἓνα κύκλο ποὺ ποτὲ
δὲ θάρθῶ νὰ σ' εὔρω ἀγαπημένη. . .

ΕΞΗΓΗΜΕΝΗ ΑΠΟΡΙΑ

Δέν εἶν' αὐτὸ τὸ τυχερὸ πὸν μᾶς ἀπομακρύνει.
Δέν εἶν' αὐτὸ τ' ἀλαργυνὸ κακὸ πὸν μᾶς προσμένει. . .
Εἶν' ἓνα μάγεμα τρελλό, εἶναι μιὰ παραζάλη,
εἶναι μιὰ περιφρόνηση τῆς Θείας Σου Μορφῆς.

Ὁλόγουρά μου δέν γρουκῶ παρὰ μιὰ τραγωδία. . .
Κι' εἶμαι σὰ νὰ ταξίδεψα σ' ἄγνωρες πολιτεῖες,
κι' ἔχω τὸ μάτι μου ἄγρυπνο, κι' ἀγαπῶ τοὺς κύκλους
γιατὶ σὲ κύκλο ζῶ κι' ἐγώ, καὶ ζῶ στὴν ἀπορία.

Κι' ἔχω ἀποσπάσει τὸ εἶναι μου ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ πλήθη
Κι' εἶμαι σὰ μιὰν ἀντίθεση μέσ' στὴν παγκόσμιαν ἔλξη
Κι' ἀγαπῶ τὴν ἄρνηση, κι' ὑποστηρίζω τὰ ἥθη.

Ἐγὼ πὸν μὲ τὴν ἄρνηση δεσμεύω τὴν Ἀλήθεια
—αὐτὴ πούν' ὁ προορισμὸς καὶ ὁδηγὸς τοῦ κόσμου. —
Κι' εἶμ' ἓνα μόριο ἴγώ, καλή. Κι' εἶσ' ὁ συντελεστής μου Ἐσὺ
καὶ περιστρέφεται γύρω σου ὁ κόσμος ὁ δικός μου.

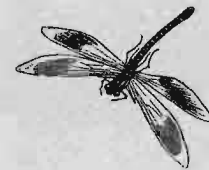
ΑΦΙΕΡΩΝΕΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Χαμένη αγάπη)

Νοιώθω νὰ γέμισε βαθειά μου ἐκεῖνο τὸ κενό,
τώρα πὸν βρίσκεσαι κοντὰ καὶ μέσα στὴ ψυχὴ μου.
Τώρα τριγύρω μου θωρῶ μιὰν ἀνοιξὴ τρελλή,
τώρα πὸν βρίσκεσαι κοντὰ καὶ χαίρεσαι μαζί μου. . .

ᾠ! πῶς αἰσθάνομαι καλὰ καὶ πλέρια τὴ ζωὴ,
τώρα πὸν ταξιδεύουμε κι' οἱ δυὸ μας σ' ἓνα πλοῖο. . .
ᾠ! πῶς αἰσθάνομαι τρελλὰ νὰ μοῦ χτυπᾷ ἡ καρδιά,
τώρα πὸν μέσ' στὸ εἶναι μου τὸ εἶναι σου ἐγὼ κλείω. . .

Τώρα πὸν ταξιδεύουμε κ' οἱ δυὸ μας σ' ἓνα Πλοῖο,
καὶ πὸν τραβᾷμε βιαστικὰ μ' ἀτέλειωτη χαρὰ
γιὰ τῆς ἀγάπης τὸ γιαλό, καὶ πρὸς τὸ Μεγαλεῖο!

Κι' εἶναι σὰ νὰ ζητᾷ τὸ Πλοῖο, —τὴ ψυχὴ του, —
καὶ τ' ὄραμα τ' ἀπλὸ ποὺ βρίσκουνταν μαζί του.
Σὰ νὰ ζητᾷ τὸ πλῆθος ποὺ ὄλο μεγαλώνει
Σὰ νὰ ζητᾷ ὁ φτωχὸς τὸ κίκλο ποὺ τὸ ζώνει. . .

Κι' εἶναι σὰ νὰ ζητᾷ τὴ μοναξιά, τὴν ἡσυχία,
σὰ νὰ ζητᾷ μι' ἀτέλειωτη, μι' ἀμόλυντη εὐτυχία,
σὰ νὰ ζητᾷ τὴν ὁμορφιά, στὴν ἀπεραντωσύνη
μαζί καὶ μιὰν ἀπόλυτη, κι' ἀπέραντη γαλήνη. . .

ΕΦΗΒΙΚΕΣ ΛΑΧΤΑΡΕΣ

Κι' εἶναι σὰ νὰ ζητᾷ, τὸ κοῖμα, τὴν ἀπάτη
κι' εἶναι σὰ νὰ ζητᾷ στὸ Τίποτα, τὸ Κάτι. . .
Σὰ νὰ ζητᾷ τ' ὅ,τι ποθεῖ καὶ τ' ὅ,τι λαχταρεῖ
σὰ νὰ ζητᾷ στὸ δρόμο του νὰ ζήσει, νὰ χαρῆ. . .

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Κ' ἔρχεται μιὰ ὀπτασία νὰ μοῦ δείξη,
τὸ δρόμο τὸν ἀέραντο, τὸν Ἄλλο. . .
Κ' ἀπαλογέρονω στῆς χαρᾶς τὰ δίχτυα ἴπάνω,
νὰ ξανασάνω.

Κι' ἔχω ἴγὼ τὸ λυτρωμὸ παρηγοριά μου.
Αὐτὸς πὺν θᾶρθη ἐξάπαντος μιὰ μέρα,
νὰ μοῦ γλυκάνη τὴ θολὴ δειλὴ ματιά μου,
καὶ τὴ καρδιά μου.

Ἄρά γε θᾶναι ὁ σκοπὸς τελειωμένος
στοῦ λυτρωμοῦ τὴ μέρα ;—πὺν θὲ νᾶρθη.—
Εἶν' ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ φωτιᾶς γεμάτη
στὸ Σκαλοπάτι. . .

. . . στὸ Σκαλοπάτι, πὺν ἡ πνοὴ μου τρεμοσβύνει
—Θεῖος ναὸς γιὰ μένα—ᾠμιμένα,
πὺν μὲ σέρνει ὁ ρεμβασμὸς, κ' ἡ ἀτυχία,
στὴν ὑπαρξία. . .

ΕΝΑ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Κι' όμως μᾶς ἀρέσει νὰ ζοῦμε μέσ' στὸ ψέμμα
νὰ μιλοῦμε πάντα γιὰ πράγματα κοινά.
Θέλουμε νὰ ζοῦμε σ' ἓνα τέτοιο κύκλο
σ' ἓνα κύκλο μέσα στενό, παντοτεινά. . .

Κι' ἀγνοοῦμε πάντα τὴ μεγάλη λάμψη!
κι' εἴμαστε πλασμένοι γιὰ τὴν ἀσκημιὰ
δὲ μᾶς συγκινοῦνε ὑψηλὲς ἰδέες
κι' οὔτε κἂν μᾶς κάνουν αἴσθηση καμμιὰ.

Κι' εἴμαστε πλασμένοι γιὰ νὰ δοῦμε κάτι. . .
—κι' ὅμως λησμονοῦμε ἡμεῖς τὴν ὀμορφιά—
. . . κάτι ποὺ ὅμως πρέπει ν' ἄχουμ' ἀγαπήση.

Κι' ἔχουμε τὰ μάτια στ' ἄπειρο καρφώσει
κι' ἔχουμε παρμένον ἓναν ἄλλο δρόμο
ἓνα δρόμο κάπου ποὺ θὰ σταματήση! . .

Σὰ μιὰ πνοή, σὰν ἓνα φύσημ' ἄπαλό,
ἦρθε καὶ φώλιασε μέσ' στὴν ψυχὴ μου,
κι' ἔγιν' ἓνα τραγοῦδι ἀλλόκοτο, τρελλὸ
ποῦ μ' ἔχει χρωματίση τῆ ζωῆ μου. . .

Ἐνα τραγοῦδι καὶ μ' ἔφερε ὄδῳ κάτου,
σ' αὐτὸν τὸ κύκλο ὄδῳ σ' αὐτὴ τῆ χώρα. . .
Καὶ περιμένω, κι' ὄλ' ἀναμένω κάτι
νάρθη καὶ νὰ ξεφύγ'— ὦρα τὴν ὦρα—. . .

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Κι' ἦρθε μὲ τὸ ξύπνημα τῆς Ἀνοιξης. . .
Κι' ἦρθε μὲ τὸ βορριά, μὲ τὰ λουλούδια. . .
Αὐτὸ ποῦ τόσα χρόνια τὸ περίμενα,
ἦρθε μὲ τὰ χρυσόλογα τραγούδια. . .

ΑΝΕΙΠΩΤΟ

Χρώματα, χαρά, κι' ἔκσταση. . . Κι' ἀκόμα,
δυὸ τριανταφυλλένια πέταλα σιὸ στόμα.
Ἄσε τὴν ἀνοιξι νὰ κυβερνήη
κι' ἄς στὶς ψυχές μας λεύτερα, κι' ὅπου τὶς πάει. . .

ᾠ! κῦττα τὴ πλάση πῶς σιγοσβύνει
στὴν ἀνοιξιάτικη ἀγκαλιὰ καὶ σὴ γαλήνη. . .
Κι' ἄσε τὴν ψυχοῦλά σου νὰ χορτάση
μιὰν ἀνοιξιάτικ' ἠδονὴ μέσ' στὸ γιορτάσι

Κι' ἄσε τοὺς ἴσκιους ν' ἀπλωθοῦν κοντά μας
—ὄράματα—γιὰ συντροφιά στὴ κάμαρά μας.
Κι' ἄς εἶν' τὸ πρῶτο καὶ στερνό μας βράδυ
αὐτό. Κι' ἄς εἶναι ὄνειρο, κι' ἄς εἶναι χάδι. . .

ΒΡΑΔΥΝΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Καὶ μὲ ξεσέρνει—ῶρα τὴν ῶρα—μιά χαρὰ
σὲ κάποια χώρα μακρυνή, κι' ὄνειρεμένη. . .
Κι' ἔχω ἀπογύρει σὴν ποδοῦλά σου ἐδῶ—νά!
μέσ' στὴ μαγιάτικη βραδυὰ τὴν πλουμισμένη. . .

Καὶ μὲ ξεσέρνει—ῶρα τὴν ῶρα—πειὸ κοντὰ
μιὰ δύναμη, μέσ' στὴν ψυχὴ σου, ἀγαπημένη.
Ὅλα μιλοῦνε ἀπόψε μέσα μου βαθειὰ
μπρὸς στὴ σελήνη τὴ θολὴ τὴ ματωμένη.

Καὶ μοῦ ἐμπνέουν, οἱ ματιές σου οἱ γλυκὲς
μιὰ ἡδονὴ τρελλή, ἕνα μεθύσι θεῖο. . .
Κι' ἔχω ἀπομείνει πειὰ συντρίμμα ὁ φτωχός.
—Αἰώνιος ταξιδευτὴς μέσα στὸ Πλοῖο—. . .

ΛΥΡΙΚΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

I

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Στή φίλη μου Δ^{δα} Καίτη Γ. Τ.

Λάμπουν απόψε τὰ ματάκια σου
σὰν ἄστρα στὸν αἰθέρα
Παίζουν απόψε τὰ χειλάκια σου
σὰν ρόδα στὸν ἀέρα.

Στόλισες μ' ἄνθη τὰ μαλλάκια σου
κι' ἔχειρες στὴν ποδιά μου
κ' εἶπα: —ροδόλαμπη ἢ ἀνοιξη—
εἶναι στὴν ἀγκαλιά μου.

II

ΑΠΟΨΕ ΜΕ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ...

Ἀπόψε μὲ τὸ φεγγαράκι σοῦχω γραμμένο, ἀγαπημένη,
ἀπόψ' ἓνα τραγουδάκι. Καὶ λέγει πὼς εἶσαι χαϊδεμένη
καὶ λέει πὼς κρύβεις στὴν καρδιά σου
τὸ μυστικό σου—ἢ χαρά σου—
τὸ κρύβεις λέει καὶ παιδεύεις
κάποιον πὸν βρίσκεται κοντὰ σου.

Καὶ λέει τὸ τραγουδάκι μου, πὼς ἡ ψυχὴ σου ἀγαπημένη,
εἶναι ἀπλή, μὰ καὶ βαρειά εἶναι προικισμένη.
Καὶ λέει, πὼς θᾶρθη μιὰν ἡμέρα
—ὦς πάντα—ἢ ἀνοιξη ἀπὸ πέρα.
Καὶ 'κεῖ στὸ κάμπο μ' ἄνθη μύρια
θὰ μᾶς στολίση μιὰν ἑσπέρα. . .

III

ΟΚΤΑΒΑ

Στή Δίδα Ν. Ρ.

Πῶς ἤθελα στῆς ἀνοιξης τῆ θείαν ἀγκαλιὰ
νὰ ξεχαστῶ, σὰν ὄνειρο πού ἔσβυσε νὰ οβύσω.
Πῶς ἤθελα κάποια βραδυὰ κοντά σου νὰ βρεθῶ,
κι' ἔτσι τὰ δυὸ χειλάκια σου ξανὰ νὰ σοῦ φιλήσω.

Πῶς ἤθελα μέσ' στὸ θολὸ φθινόπωρο, ναπῶ,
ἓνα τραγοῦδι μου παληὸ κι' ὕστερα πειὰ ἄς πάψω
Πῶς ἤθελα, . . ὦ ! πῶς ἤθελα, μιὰ σκοτεινὴ βραδιὰ
γονατισμένος νὰ βρεθῶ κοντά σου καὶ νὰ κλάψω !.

IV

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ

Μὲ τὴν Ἀνάσταση, πῶς ἀναστήνουμε κι' ἐγώ,
σκυφτὸς φιλόνας στὴν ἱερὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μας.
Πῶς ἡ ψυχὴ μου χαίρεται καὶ πῶς ροδογελά
ἀπόψ' ἡ ἀγαποῦλα μου σὰν γέρνει στὸ πλευρό μου. . .

Πόσο μᾶς δέχεται καλὴ ἀπόψ' ἡ ἀμυγδαλιὰ
κατ' ἀπ' τὰ φορτωμένα της τὰ κλώνια τ' ἀνθισμένα.
Πόσο δὲ μᾶς γλυκομιλά τ' ἀηδόνι τὸ τρελλὸ
μὲ τὸ τραγοῦδι του τ' ἀπλὸ πού κλέβει τὸ λογικό μου.

Ἀπόψε ὅλα μοῦ φαίνονται πῶς ζοῦν μέσ' στὴ χαρά,
ἀπόψε πού τ' ὀλόγιμο φεγγάρι τ' ἀσημένιο
Παίξει καὶ κρῦβεται δειλὸ στὰ σύννεφα τ' ἀχνὰ
ἀπόψε τὸ φεγγάρι μου πού ξέρει τὸ μυστικό μου ! . .

V

ΒΑΡΚΑΡΟΛΑ

Θάλασσα, ὄλο θάλασσα μπροστά μου. . .
Καὶ τὰ καράβια μόνα ταξιδεύουν.
Κάτι τὰ λάγνα μάτια της γυρεύουν,
κάτι ν' ἀρπάξουν μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά μου.

Κι' ὄλο τὸ κῆμα κλαίει στ' ἀκρογιαλὶ,
κι' ὄλο τραγούδια λέει στὸ φεγγάρι.
Μάτια ποὺ τὴν καρδιά μου ἔχουν πάρη
τώρα τὰ βλέπω δακρυσιμένα πάλι. . .

Κι' ὄλο καράβια πάντα ξεκινᾶνε
γιὰ τῆς ἀγάπης τὰ ὄμορφα νησάκια,
καράβια ποὺ ὄλο πᾶν καὶ δὲ γυρνᾶνε. . .

Καὶ λέει κι' ὄλο λέει τραγουδάκια
τὸ κῆμα ποὺ ὄλο δέρονεται κοντά μου.
Θάλασσα, ὄλο θάλασσα μπροστά μου. . .

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ

Δὲν εἶμαι ξένος, οὔτε καὶ φίλος,
οὔτ' ἔχω μέσα κανένα μῖσος.
Ὁ κόσμος εἶναι σὰν ἓνας μῦθος
ἀφοῦ γιὰ μένα δὲν ἔχει—Πλήθος—. . .

Κι' ἂν ἔχω ἔρθει, ἦταν γραφτό μου.
Γραφτό μου λέγω—γιατί ἔτσι ξεύρω—
Κι' ἀφοῦ δὲν ἔχει Κόσμον ἐκτός μου
θὰ ζήσω μόνο μὲ τὸν ἐντός μου.

Κι' ἴσως, μιὰ μέρα—μιὰν ἄλλη Μέρα—
νὰ σπάση ὁ κύκλος ποὺ μὲ κυκλώνει
καὶ θὰ ξεφύγω μακριά, στὰ χάη. . .
ᾠ ! . . γιὰ τὸν κόσμο, ποὺ μὲ τραβάει. . .

ΑΔΕΙΑ ΚΑΡΕΚΛΑ

του Α. SIRRI ÜZELLİ

Πρὸ πολλοῦ ἔχουν πιαστ' οἱ ὀρίζοντες κι' ἔχουνε κορώσει.
Δακρυσμένα ἔναι τὰ ματάκια σου, κ' εἶν' ἡ ψυχὴ σου μόνη.
Ἄνακρη μιὰ θάλασσα μεγάλη ἔχει ἀπλωθῆ
μέσα της κι' ἀκατάπανστα ἔχει ἀναταραχθῆ. . .

Καὶ εἶναι σὰν ἀκόμα τὸ εἶναι σου, νὰ βλέπη ἀπὸ μακρυνά...
Καὶ εἶναι τὰ χέρια σου ἀνοιχτά, κι' ὀρθό ἔναι σου τὸ κεφάλι..
Τὸ πρόσωπό σου πειά, μιὰ μούμια ἔχει γίνε
ἀπὸ τὴν ἀποκοιμησιά, κι' ἀπ' τὴν ὀδύνη. . .

Κι' εἶναι στὸ Δρόμο τὰ μάτια σου. Κι' ὀ ἀναμενόμενος ἔνας!-
Κι' εἶναι σὰν τὸ κεφάλι σου ὁ Δρόμος : Ἄδειος σκοτεινια-
[σμένος. . .

Ρίξ' τὸ κεφάλι σου πειά, ἀδειά σου. Αἶ ! Τρελλέ ! . .
Αὐτὸν ποὺ περιμένεις, δὲ θᾶρθη πειά ποτέ ! . .

(Γεγονός.)

Η ΚΡΥΦΗ ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΙ

Ἡ κυρία Εὐτέρπη στεκόταν στὸ παράθυρο κι' ἔβλεπε πέρα στὸ δρόμο γέροντας δεξιά κι' ἀριστερά τὸ κεφάλι. Ἔπειτα φώναξε τὴν ἀδελφή της καὶ δείχνοντας μακριὰ τὴ ρώτησε μὲ πολλὴ ἀνησυχία:

— Δὲ σοῦ φαίνεται πῶς ἐκεῖνο τὸ παιδί πού ἔρχεται πρὸς τὰ δῶ εἶναι ὁ Γιαννάκις;

Ἡ κυρία Ἐλπινίκη σύρωσε τὰ μάτια της καὶ κύτταξε στὸ σημεῖο πού τῆς ἔδειχνε ἡ ἀδελφή της.

— Ναι... Τοῦ φέρνει λιγάκι, μὴ δὲ θά'ναι αὐτός... Τί ὦρα εἶναι;

— Τρεῖς, ἀπάντησε ἡ κυρία Εὐτέρπη.

Καὶ σχεδὸν ἀμέσως πρόσθεσε:

— Ἐκεῖνος εἶναι, Θεέ μου!... Περίεργο!...

— Μὰ σχολῶ στὴς τέσσερις, παιδί μου, ἔκαμε ἡ ἀδελφή της θέλοντας νὰ τὴν ἠσυχάσῃ.

— Καλὲ δὲν τὸ ξεχωρίζεις; Παναγία μου, τί ἔπαθε πάλι! Ξεφώνησε ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη κ' ἔσκυψε πειδὸν πολὺ στὸ παράθυρο.

— Δὲν εἶσαι στὰ κλά σου ἀδελφή... Μὰ πού βλέπεις τὸ Γιάννη; παίζουν τὰ μάτια σου, ὡς φαίνεται, μονολόγησε ἡ κυρία Ἐλπινίκη βλέποντας στὸ βάθος τοῦ δρόμου.

— Τώρα τὸν ἔφραξε τ' ἀμάξι... Νὰ κύτταξε... Φάνηκε!
Τὸν ξεχώρισες;

— Ναι, ἔχεις δίκιο, ὁ Γιαννάκις εἶναι...

— Τρέξε νὰ δεῖς τί τοῦ συνέβηκε, εἶπε ταραγμένη ἡ κυρία Εὐτέρπη στὴν ἀδελφή της.

Ἡ κυρία Ἐλπινίκη βγῆκε ἀπὸ τὴ σάλα καὶ κατέβηκε στὴν αὐλή. Ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα καὶ βάλθηκε νὰ κυττάζῃ πρὸς τὸ μέρος πού ἔρχότανε ὁ μικρός. Ἔστερα βγῆκε στὸ δρόμο καὶ πῆγε νὰ τὸν ἀνταμώσῃ.

Ἡ μητέρα τοῦ Γιαννάκι φόρεσε βιαστικὰ τὴ ρόμπα της καὶ τρεχάτη βγῆκε στὴν ἐξώπορτα. Βλέποντας τὴν ἀδελφή της νὰ σηκώνῃ στὰ χέρια τὸ παιδί ἔβαλε στὸ νοῦ της τὸ κακό, τὴν ἀρρώστια καὶ τὰ μάτια της βουρκώσανε.

— Κάτι θά'χει γιὰ νὰ φύγῃ ἔτσι νωρὶς ἀπ' τὸ σχολεῖο, εἶπε στεναχωρημένη στὴ μικρὴ ὑπηρέτρια πού βγῆκε κι' αὐτὴ στὸ δρόμο μὲ τὰ παλιόρουχα τοῦ πλυσταριοῦ, χωρὶς νὰ φοβηθῇ τούτη τὴ φορὰ τὸ θυμὸ τῆς κυρίας της.

— «Θοῦ Κύριε φυλακὴ τῷ στόματί μου,» ψιθύρισε, καθὼς συνήθιζε νὰ σιγολέει σὰν τύχαινε κάτι δυσάρεστο.

Κ' ἔκανε βιαστικὰ κι' ἀμελέτητα τὸ σταυρό της.

Ὡς τόσο ἡ κυρία Ἐλπινίκη, μὲ τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά, εἶχε ζυγώσει.

Σὰν πλησίασε στὴν ἐξώπορτα κατέβασε τὸ Γιαννάκι, πού μὲ βήματα κοντὰ καὶ μὲ γυρμένο τὸ ξανθὸ του κεφάλι στοὺς ὤμους προχώρησε στὴ μητέρα του.

Ἡ κυρία Εὐτέρπη, καθιστὴ στὰ πόδια της, τὸν πῆρε στὴν

ἀγκαλιά της καὶ φιλώντας τον πότε στὰ μάτια, πότε στὰ μαλλιά τὸν ἐρωτοῦσε νὰ τῆς πῆ ἂν πονοῦσε πουθενὰ κι' ἀναγκάστηκε ἔτσι νὰ φύγη ἀπ' τὸ σχολεῖο ἢ ἂν τότε μάλ-
λωσε ἢ δασκάλα καὶ φοβισμένος τῶσκασε τὴν ὥρα τοῦ δια-
λείμματος.

Μὰ ὁ Γιαννάκις δὲ μιλοῦσε.

— Πές μου, πές μου, χρυσέ μου, τί ἔχεις; Γιατί ἔφυγες ἀπ' τὸ σχολεῖο; μήπως σκολάζατε; Μὴν εἶσαι ἄρρωστος; ρωτοῦσε ἡ κυρία Εὐτέρπη.

— Ὅχι δὲν εἶμαι ἄρρωστος ἀπάντησε μὲ τὰ πολλὰ ὁ μικρός.

Ἡ φωνίτσα του φαινόταν σβυσμένη.

— Μὰ γιατί ἔφυγες τότε; Σὲ μάλλωσε ἡ δασκάλα; σὲ χτύπησε κανένα κακὸ παιδί;

— Ὅχι, εἶπε πάλι ξερά ὁ Γιαννάκις κι' ἕνας λυγμὸς τοῦ πνιξε τὴ φωνή.

Ἡ κυρία Ἐλπινίκη ἔσκυψε κ' εἶδε πὼς τὰ γαλανὰ μα-
τάκια τοῦ μικροῦ ἀνεψιοῦ ἦτανε δακρυσμένα.

— Κλαῖς, παιδί μου, εἶπε καὶ τότε πῆρε πάλι στὴν ἀγ-
καλιά της.

Ὁ Γιαννάκις ἔγυρε τὸ κεφάλι του στὸν ὦμο τῆς θείας καὶ ξέσπασε σ' ἕνα ἀκράτητο κλάμμα.

— Κάτι ἔχει τὸ παιδί, εἶπε τώρα σοβαρῆ ἡ κυρία Εὐ-
τέρπη στὴν ἀδελφή της καὶ τῆς ἔγνεψε νὰ τὸν ἀνεβάσῃ
στὴν κάμαρά της.

*
* *

Πᾶνε τώρα δυὸ μέρες ποῦ ὁ Γιαννάκις ἦταν κρεββατωμένος.

Κι' ὁμοῦ δὲν εἶχε τὸ πικραμικρό. Ὁ γιατρός, πού ἦρθε χτὲς
νὰ τόνε δῆ, δὲν τοῦ βρῆκε οὔτε τὸν ἐλάχιστο πυρετό. Ὁ
σφυγμὸς του κτυποῦσε κανονικά. Ἡ μικρὴ του γλωσσίτσα
καθαρώτατη. Μόνον πού ἦταν χλωμὸς ὅπως πάντα καὶ πολὺ
ἀδύνατος. Μάλιστα αὐτὴ ἡ ἀδυναμία κι' ἡ χλωμάδα του
τὸν κάνανε καὶ συμπαθητικὸ καὶ γλυκοθώρητο παιδί, ἀφοῦ
τόσο ἀρμονιζόταν μὲ τὸ μελαγχολικὸ του χαρακτήρα. Λιγο-
μίλητος καὶ λιγόψυχος τρομερά. Ἔτσι φαινόταν νὰ μὴ μοι-
άζει καθόλου μὲ παιδι τῆς ἡλικίας του κ' ἔκανε ὄλους νὰ
παραδεχθοῦν πὼς μέσα του κρυβόταν ἡ ψυχὴ ἑνὸς ἡλικιω-
μένου ἀνθρώπου, μιὰ ψυχὴ κουρασμένη, βασανισμένη κι'
ὀλότελα ἀποθαρρεμένη! Σιγανός, ταπεινός, πάντα δειλια-
σμένος ζοῦσε τὴ ζωοῦλα του τῶν ὀκτῶ χρονῶν δίνοντας
συχνὰ ἀφορμὴ νὰ τὸν χιτῆδύουν τρυφερά καὶ τρυφερότερα
νὰ τὸν μαλλώνουν γιατί δὲν ἠθέλε νὰ τρέξῃ μαζί μὲ τ' ἄλλα
συνομήλικά του παιδιὰ, νὰ πικίξῃ μαζί τους, νὰ χαρῆ, νὰ
γελάσῃ.

Καὶ τὸ πάθος αὐτὸ τοῦ φανερώθηκε σὲ μεγαλύτερο βαθμὸ
ἀπὸ ὄω κ' ἔξῃ μῆνες μπροστά.

Ἀπὸ τότε δὲν τότε θυμάμαι, οὔτε καὶ τὸν θυμοῦνται νὰ
γελάσῃ ποτὲ μὲ τὴν καρδιά του, μὲ πάντα μὲ τὸ κλαψιά-
ρικο ὕψος στὸ κίτρινο προσωπατάκι του, παρακολουθεῖτε
τὰ παιχνίδια τῶν παιδιῶν τῆς γειτονιάς, χωρὶς νὰ παίρνει
μέρος σ' αὐτὰ. Πότε-πότε μονάχα φαινόταν νὰ χαμογελά
— ἕνα χαμόγελο τόσο πικρό! — γέροντας τὸ ξανθὸ του κε-
φάλι στὸν ὦμο.

—Γιαννάκι παιδί μου, άντε νά παίξῃς κ' ἐσὺ μαζί μὲ τ' ἄλλα παιδάκια... Κύτταξε τὴ Θάλτσα, τὸ Νίκο, τὴν Ἀμαλία πῶς παίζουν τὸ κρυφτοῦλι, τοῦλεγε ἡ δασκάλα, ποὺ καθόταν στὴν ἴδια γειτονιά. Μὰ ὁ Γιαννάκις, σουφρωμένος μουρμούριζε μὲ παράπονο :

— Δὲ θέλω...

— Κ' ἡ Θάλτσα δοκίμαζε πολλές φορές νά σύρῃ τὸ χλωμὸ ἀδελφό της στὸ πικνίδι, μὰ ἄκείνος τραβιόταν στὴ ἀγκαλιὰ τῆς δασκάλας. Κ' ἄρχιζε τότε νά κλαίῃ μὲ πείσμα. Βαθειὰ ἀναφυλλητὰ τοῦ φούσκωναν τὸ στενὸ του στηθάκι, κ' ἡ φωνή του, κομμένη ἀπὸ λυγμοὺς μόλις ἀκουγόταν νά λέγῃ :

— Μ' ἄ-στεμε... Δ-ὲ θέλω ἐγὼ νά παίξω...

Κ' ἡ καρδούλα του χτυποῦσε δυνατὰ.

Ἄλλες πάλι φορές τότε βρῖσκανε μπρουμιτισμένο στὸ κρεββατάκι του, νά κλαίῃ μὲ τὰ σωστά του καὶ νά στεγνώνῃ τὰ δάκρυά του στὰ μανίκια τῆς λινῆς του ποδίτσας.

— Μὰ γιατί, χρυσέ μου, γιατί κλαῖς ; Πονεῖς πουθενά ; γύρεφες τίποτα καὶ δὲ σοῦ ἴδκαναν ; τὸ ρωτοῦσαν ἡ μητέρα κι' ἡ θεία του φοβισμένες γιὰ τὴν ἀνεξήγητη ἀρρώστεια του.

Καὶ τὸ χλωμὸ ἀγοράκι ἀποκρινόταν :

— Δ-ὲν κλαί-ω..., καὶ σταματοῦσε τὸ κλάμμα.

Ποτὲς ὅμως, ὡς τώρα δὲν τῶκανε αὐτὸ ὁ Γιαννάκις. Νά νομίζῃ δηλαδὴ τὸν ἑαυτοῦλη του ἄρρωστο καὶ νά μὴ θέλῃ νά κουνήσῃ ἀπὸ τὰ ροῦχα. Πόσα τῶκανε ἡ Θάλτσα καὶ τ' ἄλλα παιδιὰ τῆς γειτονιάς νά σηκωθῇ, μὰ ἄκείνος δὲν

ἀκουγε ! Ἐχωνε τὸ ξανθὸ του κεφάλι πειὸ βαθειὰ στὸ μαξιλάρι καὶ ξεσποῦσε σ' ἓν ἀκράτητο κλάμμα ἢ ἄρχιζε νά παραμιλῇ σιγά, ἔτσι πρὺ οἱ ἄλλοι δὲν καταφέρνανε ν' ἀκούσουν τί ἔλεγε.

* * *

Ἡ παράξενη αὐτὴ ἱστορία τοῦ μικροῦ, ποὺ βαστοῦτε τώρα πέντε μέρες, ἔπρεπε πειὰ νά πάρῃ ἓνα τέλος. Ὁ γιατρὸς εἶχε ξανάρθει γιὰ δεύτερη φορά, μὰ πάλι βρῆκε τὸ παιδί ἀπύρετο κ' ἐντελῶς καλά. Φεύγοντας μόνο ρώτησε τὴν κυρία Εὐτέρπη ἂν εἶχε ποτὲ παρατηρήσει στὸ μικρὸ σημάδια ζήλειας. Μὰ καθὼς ἡ μητέρα τοῦ Γιαννάκι τοῦδωσε ἀρνητικὴ ἀπάντηση, χαιρετώντας, εἶπε ὅτι καὶ τὴν πρώτη φορά :

— Ὡὰ τοῦ περάσῃ, μὴν ἀνησυχεῖτε, εἶναι παιδικὰ νάζια καὶ τίποτε περισσότερο... καὶ βγήκε.

Ἡ διαβεβαίωση ὅμως τοῦ γιατροῦ δὲ στάθηκε ἀρκετὴ γιὰ νά ἡσυχάσῃ τίς δύο ἀδελφές, πρὺ μὲ ἐπικνωτὲς ἐρωτήσεις προσπαθοῦσαν ν' ἀποσπάσουν ἀπὸ τὸ μικρὸ τὴν κρυφὴ ἀφορμὴ ποὺ τὸν κρατοῦσε κολλημένο στὸ κρεβάτι. Μὰ ἦταν τότε ποὺ πειὸ πεισματωμένη γινόταν ἡ σιωπὴ τοῦ παιδιοῦ.

Ὡσπου, τὴν ἕκτη ἡμέρα ἤρθε ἡ δασκάλα νά δῇ τὸν Γιαννάκι.

Σὺν εἶδε ὁ μικρὸς τὴ δασκάλα νά μπαίνῃ στὴν κάμαρα σηκώθηκε καὶ μισοκάθησε στὸ κρεβάτι του. Τὰ γαλάζια μάτια του λάμπανε μὲ μιὰς καὶ φάνηκε σὰ ν' ἄστραφε τὸ χρυσάφι τῶν ξανθῶν μαλλιῶν του.

Ἡ δασκάλα ζύγωσε καὶ φίλησε τὸ παιδί στὸ μέτωπο κ'

ὕστερα ἀγκαλιάζοντάς το τὸ ρώτησε γιατί δὲν πηγαίνει
στὸ σχολεῖο ἀφοῦ πρῶτον δὲν πονεῖ κι' ἀφοῦ εἶναι τόσο
καλὰ ὅσο κι' ἡ Θελίτσα ἢ ἀδελφούλα του κι' ὅλα τ' ἄλλα
παιδιά.

Καὶ πρόσθεσε ἡ δασκάλα :

— Πρέπει νὰ σηκωθῆς, μικρέ μου, ἀπὸ τὰ ροῦχα, γιατί
μένοντας στὸ κρεβάτι, μπορεῖ ν' ἀρρωστήσῃς στ' ἀλήθεια
καὶ νὰ πεθάνῃς σὰν τὴν καϋμένη τὴν Ἀμαλία... τὴ θυμάσαι ;
Τὸ κοριτσάκι πὺ καθόταν πλάϊ σου στὸ πρῶτο θρανίο.

— Πέθανε ἡ Ἀμαλία ;! ρώτησε ὁ Γιαννάκις μὲ στυ-
σμένη φωνή. Καὶ τὰ ματάκια του χάσανε τὴ λάμψη τους
καὶ τὸ χρουάρι τῶν ξανθῶν μαλλιῶν του φάνηκε σὰ νὰ
θαμπώνῃ.

— Ναί, πέθανε ἡ καϋμένη, εἶπε ἡ δασκάλα καὶ μ' ἐκ-
πληξῆ κύτταξε τὸ μικρὸ πού ζάρωνε σιγὰ-σιγὰ κάτω ἀπὸ τὰ
σκεπάσματα.

Ἡ μητέρα κι' ἡ θεία κυτταχτήκανε κατάματα.

Κι' ὁ Γιαννάκις, πού τῶρα εἶχε σταυρωμένα τὰ λιγνά
του χεράκια πάνω στὸ στήθᾶκι του, ψιθύριζε ἔτσι σιγὰ πού
μόλις ἀκουγόταν :

— Θέ-λω νὰ πεθάνω κι' ἐγώ... Θέλω νὰ πεθάνω...

Καὶ τὰ θλιβερὰ λόγια τοῦ παιδιοῦ σκεπάστηκαν μ' ἓνα
δυνατὸ καὶ ξαφνικὸ γέλιο τῆς μητέρας του, τῆς κυρίας Ἐλ-
πινίκης καὶ τῆς δασκάλας, πού χαχανίζοντας ἔλεγε μὲ τὴν
χονδρὴ φωνή της :

— Θέ μου ! μπροστὰ στὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴν πάρω
χαμπάρι !... Μπροστὰ στὰ μάτια μου ! Στὸ πρῶτο θρανίο !...

 SISMANOGLIO
MECARO

Sp. 50